

Arrest

nr. 216 187 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT in eigen naam en advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 23 september 2018 wordt vastgesteld dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 10 juni 2018 werden afgenomen in Duitsland. Een verzoek tot overname wordt overgemaakt aan de Duitse autoriteiten die verklaren dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

1.3. Op 12 oktober 2018 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. Op 29 oktober 2018 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat zij, ingevolge hun stilzwijgend akkoord, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

1.5. Op 18 januari 2019 wordt de verzoekende partij gehoord.

1.6. Op 21 januari 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, wordt besloten dat de heer/

(...)

vastgehouden wordt te 127bis met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Duitsland op 23/09/2018. Duitsland verklaarde echter dat Italië de verantwoordelijke lidstaat was. Op 12/10/2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 29/10/2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele

aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 18/01/2019 aan de politie van PZ AMOW dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016; UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018"; Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet" werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en de Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verschillende ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt

ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 18/01/2019 aan de politie van PZ AMOW dat hij niet aan een medische aandoening lijdt. Dit valt in lijn met het onderzoek van een centrumarts op 25/09/2018 waarin de arts verklaart dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inberuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag dd. 18/01/2019 aan de politie van PZ AMOW dat hij in België geen kinderen noch een duurzame relatie heeft, maar dat hij deze wel in het Verenigd Koninkrijk zou hebben, waarbij hij niet specificeert of hij een partner of kinderen, of allebei bedoelt. Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen gemeten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze cliënt te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities,

who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicants request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin....]

3871 While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Conka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin* [*Gaberamadhien*], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation, (...)

In de zaak *Tarakhel t Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:*

93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see *Saadi v. Italy* [GC]f no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; *M.S.S.*, cited above, § 365; *Soering v. the United Kingdom*, 7 July 1989, §§ 90-91, *Sériés A* no. 161; *Viivarah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 103, *Sériés A* no. 125; *RLR, v, France*, 29 April 1997) §34, Reports1997-IE; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000- VIII; and *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-1).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity: The assessment of this minimum is relative; It depends on all the circumstances of the case such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, *inter alia* *Kudfa v. Polaná* [OC], no. 30210/96s § 91, ECHR 200Q-XI, and *M.S.S.* cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom* [GC]t no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-1). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turks*?, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above) §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection* It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set on in the European Union Reception Directive.

98. Still in *M.S.S.* (§§ 252 and 253), having to determine whether a situation of extreme material poverty could raise an issue under Article 3, the Court reiterated that it had not excluded "the possibility that the responsibility of the State [might] be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity" (see *Budina v. Russia* (dec.), no. 45603/05, 18 June 2009). (...)

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State " (see paragraph 33 above)

104. *In the case of "Dublin " returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a a real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country, The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person 's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualized examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.*

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. *In the present case the Court must therefore ascertain whether in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy*

122. *It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention(...)*

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

B, TOEPASSING IN ONDERHAUWIG GEVAL

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Italië geen schending inhoudt, gelet op "twee toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato Daniela di Rado, 'Asylum information Database - National Country Report - Italy, last updated 2103.2018, SFH/OSAR., 'Reception Conditions in Italy. Report on the overall situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy V Bern, augustus 2016)". Dat het UNHCR daarnaast geen rapporten heeft gepubliceerd. Dat derhalve dient vastgesteld te worden dat er "op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zondermeer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schiet of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd behandeld zouden worden "

Dat indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische en psychologische zorgen.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

In concreto werd verzoeker vanuit Sicilië overgeplaatst naar Rogio Callavare (Catania) alwaar hij mensonwaardig behandeld werd daar hem geen voedsel, noch water & kledij en belangrijk(er) geen medicatie voor zijn dermatologische aandoening werd verschaft Verzoeker wenste wegens deze mensonterende omstandigheden geen aanvraag tot internationale bescherming in Italië in te dienen en leefde vervolgens meer dan een week op de Italiaanse straten zonder water noch voedsel alvorens zich naar Duitsland te begeven (cfr. nota's nav consultatie met cliënt in gesloten centrum dd. 24.1.2019 - stuk 2)

Vetzoeker heeft zeer zeker een kwetsbaar profiel.

Thans werd door de centrum-arts van het centrum 127bis aan verzoeker het geneesmiddel EUCEKIN voorgeschreven ter behandeling van diens dermatologische problemen, België voorziet immers wel in de nodige aandacht en gepaste behandeling voor de medische problemen van vluchtelingen i.t.t Italië. De raadsman van verzoeker stuurde op 24.1.2019 een e-mail naar 127bis ter opvraging van het

voorschrift van voornoemd geneesmiddel alsook een attest van de centrumarts aangaande de medische problematiek van verzoeker (stuk 3), tot op heden werd er echter nog niet geantwoord.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande Ngo's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië, Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat, gelet op de gewijzigde politieke situatie in Italië en de wetswijziging die met het Salvini-decreet sedert 5 oktober 2018 in werking zijn getreden, informatie van augustus 2016 niet langer pertinent kan worden geacht Dat verwerende partij minstens rekening moet houden met de inwerkingtreding van het Salvini-decreet Verzoeker behoort immers, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is,

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het "Tribunal administratif de Rennes ** waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarm de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van Artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij — die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kun zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een "zo nauwkeurig mogelijk onderzoek" heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen. Hij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt ont in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift ont haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd. 1,3

Dat Uw Raad eenzelfde bevestigd in het arrest met nr. 214 701 dd. 4 januari 2019:

"Par ailleurs, s'agissant de la situation générale prévalent en Italie quant aux conditions d'accueil des demandeurs de protection internationale, le Conseil constate également que le requérant fait grief à la partie défenderesse de ne pas avoir tenu compte du nouveau Décret Salvini, entré en vigueur, le 5 octobre 2018, et qui apporte de sérieuses modifications au système d'accueil et à l'accès aux soins au sein du système d'accueil en Italie.

A cet égard, le Conseil observe que la décision attaquée est effectivement fondée sur 'une analyse approfondie des rapports de référence d'organisations (Maria de Donato, Daniela di Rado, 'Asylum Information Database - National Country Report - Italy' last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, 'Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy Bern, augustus 2016)' - dont au demeurant seul le premier figure au dossier administratif - soit antérieurs à l'entrée en vigueur du Décret Salvini.

La partie défenderesse mentionne également dans la décision attaquée que le HCR n'a publié aucun rapport dans lequel il affirmerait que le système de procédure en vue de obtention de la protection internationale et les conditions d'accueil des demandeurs de cette production en Italie présenteraient des insuffisances structurelle telles que tout 'dubliné' subirait un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDen cas de transfert vers ce pays, ni aucune publication que demanderait de ne pas transférer de personne en Italie.

Le conseil constate cependant, à la lecture des informations fournies par le requérant, que le HCR et le Commissaire aux droits de l'homme ont indiqué, respectivement en date du 5 novembre 2018 et en date du 15 novembre 2018, donc postérieurement aux sources utilisées par la partie défenderesse, qu'ils craignent que le décret Salvini du 5 octobre 2018 aura un impact négatif sur le système d'accueil italien. Or, alors même qu'elle reconnaît que l'Italie connaît actuellement un flux important de candidat à l'asile, la partie défenderesse n'a pas examiné l'impact du Décret Salvini sur le système d'accueil italien avant

de prendre la décision querellée, impact qu'il prima facie, concerne pourtant tous les demandeurs de protection internationale et non seulement les personnes plus vulnérables.

Le Conseil estime, prima facie, qu'il appartenait à la partie défenderesse, ainsi que le soutient le requérant, de déterminer, dans le cadre de l'examen rigoureux auquel l'astreint l'article 3 de la CEDH, si la modification législative intervenue en Italie constituait actuellement une détérioration structurelle des conditions d'accueil en Italie.»⁴

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AID A-rapport omtrent Italië:

'According to Eurostat, Italy received 4,061 incoming transfers in 2016. Although data for 2017 are not available, organizations providing legal assistance in Rome report an increase in Dublin returnees. 179 Only in cases where it expressly recognizes its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned.

In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (verbale di invito) indicating the competent Questura where he or she has to go, "5

Dat rat de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

"The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan and invited to appear before the Questura of Catania in Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Préfecture desk at Milan Malpensa Airport (,,)

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority in Italy has taken its decision on the status determination. 182 Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnees case will depend on the category they fall into.

□ Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;

□ Where the person had already submitted asylum applications, the following situations may arise:

- The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

- The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

- The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues/

- The person has not presented himself or herself for the personal interview and will be issued a negative decision but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland* 183 concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CÅRA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children and that the family will be kept together.

"184 As mentioned in Dublin: Procédure, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States ' Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children, On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy. 185 The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that "families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights. " 186 The findings of these monitoring activities remain valid for 2017, with access to accommodation remaining a lottery for Dublin returnees. In its latest report of February 2018, M.S.F documents an increase in Dublin returnees among homeless persons in Rome who have no immediate and automatic access to the reception system. "

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de recente wijzigingen door het Salvini-decreet, dat op 5 oktober 2018 in werking is getreden.

"Since Decree No. 113/2018 on Security and Migration (also called the 'Salvini Decree ') entered into force on 5 October 2018, 51 asylum seekers, except for unaccompanied minors, no longer have access to SPRAR centres. 52 As a result, the name SPRAR was changed to System of Protection for Holders of International Protection and Unaccompanied Minors, 53 Asylum seekers are now to be accommodated in the collective centres (CARA, CDA or CAS) until a final decision on their asylum application has been made. Except for unaccompanied minors, only those granted international protection⁴ (and their family members) can be accommodated in SPRAR centres.⁵⁵ In its press release, the UNHCR voiced concerns about the negative impact of the measures introduced by the Decree on the Italian reception and asylum system.⁵⁶

On 25 October 2018 the Italian Ministry of Interior confirmed the practical consequences of the Salvini Decree in a letter addressed to all SPRAR centres. 57 The letter specifies that asylum seekers already offered accommodation in a SPRAR centre before 5 October 2018 remain entitled to accommodation in a SPRAR centre, but henceforth no asylum seekers, except for unaccompanied minors, are allowed to enter and stay in a SPRAR centre. The letter from the Ministry of Interior explicitly mentions that also vulnerable asylum seekers are henceforth excluded from SPRAR centres.

Access to the Italian health care system, except for emergency treatment; is conditional on a person first obtaining a residence card in order to be issued a European Health Insurance Card, which will be valid for the same period as the residence card. 58 Asylum seekers are only entitled to emergency treatment until their asylum application has been officially registered by the Questura.⁵⁹ As the Salvini Decree determines that asylum seekers will no longer be issued with a residence card, 60 asylum seekers will henceforth only have access to the health care services provided at their accommodation centre. The First-Line collective centres where all newly registered asylum seekers will be accommodated offer only limited access to emergency health care⁶¹ whereby the Salvini Decree further restricts asylum seekers' access to specialized health care.

Other changes introduced by the Salvini Decree include the abolition of the 'humanitarian residence permit'; the form of protection that was previously the most used in Italy.⁶² To replace the humanitarian residence permit the Salvini Decree introduced new residence permits for 'exceptional cases'.⁶³

Verzoeker wenst voetnoot 56 van dit zelfde rapport te benadrukken dat niet enkel de UNHCR haar bezorgdheden heeft uitgedrukt, doch dat ook de Commissioner for Human Rights haar bezorgdheden kenbaar heeft gemaakt.

Dat verwerende partij in het licht van deze wijzigingen derhalve diende te onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Uit rapporten blijkt immers dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers.

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen,

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden overgelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist

Dat in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

"In February, the government introduced measures to accelerate the asylum procedure, including by limiting appeals against negative decisions, and announced plans for new immigration detention centers around the country.

The central government faced problems finding accommodation for asylum seekers across Italy, with many communities refusing to host reception centers. Many reception centers lack care and support for sexual violence survivors, as well as survivors of other traumatic violence. Italy's failure to provide long-term support to individuals granted international protection was on stark display in August when police violently evicted hundreds of homeless Eritrean refugees from an occupied building in Rome. » 8

"The International Organization for Migration (IOM), UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On May 15, nearly 200 migrants and refugees occupied several streets in the center of Modena to protest long delays in processing asylum claims and mistreatment by the leaders of migration camps. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Genova, Arezzo, and Trento.

In December 2016 the CPT expressed concern over the treatment of foreigners during removal operations and criticized the practice of expelling asylum seekers whose appeal of the rejection of their asylum requests were still pending. The CPT also expressed concern regarding the government decision to inform rejected asylum seekers of their pending expulsion only one day in advance, thereby preventing them from undergoing medical screening before boarding the expulsion flight.

Corruption and organized crime caused resources to be diverted away from asylum seekers and refugees. For example, in April a court sentenced Luca Odvaine to six months in prison for embezzling funds from the Mineo reception center. On July 17, authorities arrested 68 persons from the 'Mrangheta criminal organization for embezzling funds from the Capo Rizzuto reception center in Calabria.

Protection of Refugees

Access to Asylum- The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. NGOs and independent observers* identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient rates of referral of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services. (...)

Employment. Asylum seekers may work roughly two months after submitting an asylum request. Employers continued to discriminate against noncitizens in the labor market, taking advantage of insufficient enforcement of legal protection for noncitizens against exploitation. In addition, high unemployment limited the possibility of legal employment for large numbers of refugees.

Access to Basic Services: Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers continued to be stretched beyond capacity. In December an estimated 201,000 persons were housed in sites throughout the country. A small percentage were housed in centers run directly by local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities, such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations and NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, living in abandoned buildings and in inadequate and overcrowded facilities in Rome and other major cities and having limited access to health care, legal counseling, basic education, and other public services.

In some instances, refugees and asylum seekers who worked in the informal economy were not able to rent apartments, especially in large cities. They often squatted in buildings where they lived in substandard conditions with their children. On August 19 and 24, police forcibly evicted hundreds of migrants and refugees who had squatted in a building in the center of Rome. AI, Human Rights Watch, and other NGOs alleged that the Rome municipal government failed to provide alternative public housing to those in the group who qualified for it, including minors and refugees with legal status,

"In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and curb irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception, identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged détention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations.

(...)

In August, the authorities forcibly evicted hundreds of people, including many children, from a building in the centre of Rome. Many of them were recognized refugees who had been living and working in the area for several years. The authorities failed to provide adequate housing alternatives, leaving scores of people to sleep in the open for days, before they were violently removed by police in riot gear. Several people were hurt by police using water cannons and bâtons. Some families were eventually rehoused temporarily outside

Rome. "10

"Following the recent security measures and the urban décorum regulations adopted by the Government, there have been repeated forced evictions, especially in cities, in the absence of alternative housing solutions. In August 2017, a violent intervention by police forces that was not preceded by adequate notice evacuated the building in Via Curtatone where more than 800 refugees of Eritrean origin had lived since 2013. During that conflict, a team from Médecins Sans Frontières was present in the square outside the building, offering psychological support and treating around 13 injured people, mostly women.

The increase in marginalization and forced evictions causes the fragmentation of informal settlements and the establishment of small groups of migrants living in increasingly hidden places, where they are not only invisible, but also face deplorable living conditions, with men, women and children who cannot access the most basic goods. In Rome, MSF has recorded the presence of Italian citizens within informal settlements, as well as in the structured settlements, who share the same conditions of marginalization as migrants. This is not an isolated case in Italy. (...)

Due to administrative barriers and despite the laws in force, migrants and refugees in informal settlements who possess a residence permit or otherwise, experience reduced possibilities of accessing medical treatments, beginning with general medicine. Hospital emergency services are increasingly becoming the only gateway to the Italian National Healthcare Service (SSN).

In Italy there are volunteers and activists who work for free to support migrants excluded from the reception System, facilitating their access to primary goods and care. However, in recent years many have been criminalized for this involvement.

In 2016 and 2017, MSF strengthened its commitment to supporting migrants in informal settlements. In Como and Ventimiglia, a psychological first-aid programme was created for populations in transit, together with a women's health intervention in Ventimiglia. In Rome primary health care and psychological support activities were initiated in disused buildings where men, women and children live in disgraceful conditions. This is the case of many settlements in the area of Tor Cervara (Tiburtina) where hundreds of migrants and refugees live among abandoned buildings, disused factories and warehouses. They live without water, electricity and gas, often in rat-infested buildings surrounded by illegal landfills. In Bari and Torino, MSF has worked within occupied buildings, seeking to overcome the marginalisation of the residents by facilitating their access to National Healthcare Service facilities. MSF has also sustained and supports volunteers and associations in the border cities from Ventimiglia to Udine, donating materials, in particular, hygiene kits, blankets and sleeping bags,

The report confirms the estimate indicated in the first edition of *Fuori Campo*: there are at least 101,000 homeless people, among international and humanitarian protection permit holders and applicants, with limited or no access to basic goods and medical care. The distribution of the settlements is fragmented and widespread throughout the country.

MSF is also concerned that "Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Boziano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders."

That is why it is also necessary to structure the interventions and to ensure the access to the reception procedure and the access to adequate reception facilities and the access to medical and psychological care, in opposition to the government party which seems to be unable to do so. That is why in the pending dossier the access to the medical services, more specifically psychological support, must be guaranteed. That is why the government party must be held accountable for the lack of information and the most recent reports on the insufficient research.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde migrant onder de Dublin III-verordening in Italië.

Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu met gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).”

3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

3.2.2.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.2.4. Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In het arrest Tarakhel van het EHRM, genomen in grote kamer, dat inzake overdrachten naar Italië een principearrest kan genoemd worden en waarnaar de verzoekende partij verwijst, stelt het EHRM in §115 dat, ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor alle verwijderingen van verzoekers om internationale bescherming naar dat land, desalniettemin uit de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal verzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat verzoekers om internationale bescherming op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg vereist is dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

De Raad leidt hieruit af dat het Hof de situatie in Italië niet gelijkstelt met de situatie zoals in Griekenland ten tijde van het MSS-arrest, zodat geen situatie voorligt van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of de verzoekende partij een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

De verzoekende partij voert aan dat zij vanuit Sicilië overgeplaatst werd naar Rogio Callavare (Catania) alwaar zij onmenselijk behandeld werd daar haar geen voedsel, noch water en kledij en belangrijker geen medicatie voor haar dermatologische aandoening werd verschaft, dat zij wegens deze mensonterende omstandigheden geen aanvraag tot internationale bescherming in Italië wenste in te dienen en vervolgens meer dan een week op de Italiaanse straten leefde zonder water noch voedsel alvorens zich naar Duitsland te begeven. Zij meent dat zij zeer zeker een kwetsbaar profiel heeft, dat zij thans door de centrumarts het geneesmiddel EUCERIN voorgeschreven kreeg ter behandeling van haar dermatologische problemen, dat België immers wel in de nodige aandacht en gepaste behandeling voor de medische problemen voorziet in tegenstelling tot Italië, dat haar raadsman op 24 januari 2019 een e-mail stuurde naar het gesloten centrum ter opvraging van een voorschrift van voornoemd geneesmiddel alsook van een attest van de centrumarts aangaande de medische problematiek maar dat op heden nog niet werd geantwoord.

De Raad neemt thans *prima facie* niet aan dat de verzoekende partij persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid of extreme kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verschillende malen werd gehoord: op 21 september 2018, 30 oktober 2018, 22 november 2018, 14 december 2018 en een laatste keer op 18 januari 2019. In geen enkel van deze gehoren heeft de verzoekende partij melding gemaakt van medische problemen of van andere elementen waaruit een kwetsbaarheid zou blijken. De verwerende partij heeft met de verklaringen van de verzoekende partij ook rekening gehouden en daaromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij tijdens het gehoor op 18 januari 2019 verklaarde dat zij niet aan een medische aandoening lijdt, dat dit in lijn is met het onderzoek van de centrumarts op 25 september 2018 waarin de arts verklaart dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM, dat er in het administratief dossier geen elementen of gegronde redenen aanwezig zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn om te reizen, dat er verder in het administratief dossier geen elementen of gegronde redenen aanwezig zijn dat de verzoekende partij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, *in casu* Italië, dat zij in België geen kinderen noch een duurzame relatie heeft, dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen in het dossier er dan ook niet besloten kan worden dat er in het geval van de verzoekende partij sprake is van een specifieke of extreme kwetsbaarheid. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen gewag maakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van voornoemde bepalingen.

De verzoekende partij betwist deze motieven – waaruit *prima facie* blijkt dat de verwerende partij een deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de eventuele bijkomende kwetsbaarheid van de verzoekende partij – niet, doch meent dat er wel degelijk sprake is van een kwetsbaar profiel gelet op haar uiteenzetting in het verzoekschrift.

De beweerde bijkomende of extreme kwetsbaarheid maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk in het verzoekschrift.

De verzoekende partij laat uitschijnen dat zij in Italië enkele dagen doorbracht in opvang in Catania alwaar zij onmenselijk werd behandeld daar haar geen voedsel, noch water en kledij en belangrijker geen medicatie voor haar dermatologische aandoening werd verschaft. Echter moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. Deze beweringen vinden overigens ook geen grondslag in het administratief dossier. Bij navraag naar haar 'whereabouts', zoals blijkt uit de email van 24 september 2018 naar aanleiding van een intakegesprek, blijkt dat de verzoekende partij via Italië is gereisd en onmiddellijk is doorgereisd naar Duitsland omdat zij 'daar weg moest', doch geenszins dat zij aldaar in een opvang heeft verbleven, nog minder dat zij heeft aangegeven dat zij tijdens haar verblijf in een opvangcentrum in Italië een onmenselijke behandeling heeft ervaren door een gebrek aan voedsel, water, kledij en medische hulp. Bovendien, zoals zal blijken uit wat volgt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van een medische aandoening een kwetsbaar profiel heeft, noch dat de opvangvoorzieningen in Italië heden dermate tekortkomingen vertonen dat ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië tekortschieten in de mate dat er een ernstig risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij ervoor koos geen aanvraag tot internationale bescherming in Italië in te dienen en vervolgens meer dan een week op Italiaanse straten leefde zonder water noch voedsel alvorens zich naar Duitsland te begeven, stelt de Raad op het eerste zicht vast dat de verzoekende partij, die aangeeft te hebben gekozen geen verzoek tot internationale bescherming in te dienen, op illegale wijze in Italië verbleef. De verzoekende partij resorteert op dat ogenblik dan ook niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming. Artikel 3(1) van voormelde richtlijn bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op *“alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen”*. Indien de verzoekende partij er voor koos geen verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Italië en illegaal in Italië verbleef, had zij wettelijk gezien geen recht op opvang en kan het de Italiaanse autoriteiten in dergelijk geval bezwaarlijk worden tegengeworpen dat zij niet in opvang voorzagen.

Betreffende de medische problematiek die de verzoekende partij thans zou hebben en waarbij zij erop wijst dat zij thans door de centrumarts het geneesmiddel EUCERIN voorgeschreven kreeg ter behandeling van haar dermatologische problemen, herhaalt de Raad vooreerst dat uit geen enkel gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij gewag heeft gemaakt van een medische problematiek. Uit de door de verzoekende partij bij het verzoekschrift gevoegde notities van het gesprek tussen haar en haar advocaat blijkt overigens dat de verzoekende partij aangaf dat zij dermatologische problemen heeft door ontstekingen van de huid die jeuk veroorzaken, dat dit 2 à 3 weken geleden gestopt is nadat zij 'EUCERIN' kreeg van de centrumarts. Daargelaten de vaststelling dat dergelijke notities alsook het opvragen aan de centrumarts van een voorschrift voor 'EUCERIN' en van een attest betreffende de medische problematiek van de verzoekende partij, geenszins bewijskrachtige stukken betreffen over de eventuele medische problematiek van de verzoekende partij, blijkt er uit deze stukken op het eerste zicht geenszins dat er heden sprake is van een aandoening, nog minder van een ziekte ten gevolge waarvan sprake kan zijn van een extreme kwetsbaarheid van de Dublin-terugkeerder of van een ziekte die een overdracht naar Italië zou verhinderen. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt overigens dat de verzoekende partij ook in een opvangcentrum in Italië toegang heeft tot de in het centrum aanwezige gezondheidszorg. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij in haar verweernota en ter terechtzitting stelt dat EUCERIN een merknaam is waaronder tal van huidverzorgingsproducten verkrijgbaar zijn, dat het gaat om voorschriftvrij verkrijgbare zalfjes en dergelijke die niet als medicatie kunnen worden aanzien. Dit wordt door de raadsman van de verzoekende partij niet betwist. In een dergelijk geval acht de Raad het niet redelijkerwijs vereist dat

bijkomende individuele waarborgen door de verwerende partij aan de Italiaanse instanties worden gevraagd.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift zou voorhouden dat zij nood heeft aan psychologische ondersteuning, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die enige nood aan psychologische ondersteuning staven.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7, van de Dublin-III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De Raad kan de verzoekende partij dan ook niet volgen in haar stelling dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij is een alleenstaande jongeman, waarvan de advocaat in het verzoekschrift en ter terechtzitting verklaart dat hij een huidandoening heeft maar daarvan geen enkel bewijskrachtig stuk voorlegde.

Hoewel de verzoekende partij aldus als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont zij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Het citeren van uittreksels uit een rapporten van Human Rights Watch en Artsen zonder Grenzen die betrekking hebben op zorg en steun voor getraumatiseerde slachtoffers van geweld of beperkte toegang tot (geestelijke) gezondheidszorg, is *in casu* dan ook niet dienstig. Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 15, 34 en 36).

3.2.2.5. Voorts herhaalt de Raad dat, wat de algemene situatie in Italië betreft, het EHRM in haar principearrest Tarakhel, dat reeds dateert van 4 november 2014, heeft geoordeeld dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. Dit standpunt heeft het EHRM herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

3.2.2.5.1. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016; UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018"; Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van

het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

De verwerende partij verwijst verder naar twee toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties die zij grondig heeft geanalyseerd, met name:

- Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018 (hierna: AIDA rapport 2018);
- SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016 (hierna: OSAR rapport 2016).

De verwerende partij stelt dat in deze rapporten nergens wordt vermeld dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, een risico lopen te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er verder op dat het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië structurele tekortkomingen vertoont; en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De verzoekende partij verwijst naar bepaalde obstakels in de toegang tot deze procedure. De verzoekende partij citeert uit het AIDA rapport van 2018 en stelt dat de Italiaanse overheden, gelet op het feit dat de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag stilzwijgend werd aanvaard, geen ondersteuning zullen bieden, niet vooraf zullen aangeven welke Questura verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag en dat zij reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan haar lot zal worden overgelaten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet nader toelicht, behalve het feit dat vooraf niet wordt aangegeven welke Questura verantwoordelijk is en zij niet zal begeleid worden naar de verantwoordelijke Questura, welke elementen er nog op wijzen dat de Italiaanse overheden geen ondersteuning bieden en zij vanaf haar aankomst in de luchthaven aan haar lot zal worden overgelaten.

Uit het AIDA rapport blijkt dat bij een uitdrukkelijke aanvaarding van een terugnameverzoek de Italiaanse overheden al zullen aangeven welke de bevoegde Questura is, -dit is de Questura waar de asielpcedure werd gestart of toegewezen-, en wat dan de meeste geschikte luchthaven is om de Dublin-terugkeerder over te dragen zodat deze de bevoegde Questura gemakkelijk kan bereiken. Wanneer een terugnameverzoek stilzwijgend wordt aanvaard, *quod in casu*, dan zullen Dublin-terugkeerders meestal aankomen in Rome of Milaan en zal de grenspolitie de Dublin-terugkeerder door middel van een uitnodigingsbrief in kennis stellen van de bevoegde Questura waarheen hij zich moet begeven. De betrokken Dublin-terugkeerder moet dan zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, hetgeen volgens de auteurs van het AIDA rapport – omwille van afstand en beperkte tijd – een obstakel kan vormen op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De verzoekende partij die een alleenstaande jongeman is zonder bijkomende elementen van kwetsbaarheid (zie *supra*) en die volgens haar verklaringen reeds in Italië is geweest en van daaruit naar Duitsland en vervolgens naar België reisde, waarbij zij in Duitsland ook een asielaanvraag heeft ingediend, kan bezwaarlijk laten uitschijnen dat het feit dat zij zelf de reis naar de verantwoordelijke

“Questura” moet ondernemen, voor haar zou neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad kan dan ook *prima facie* niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor een jonge man zonder bijkomende elementen van kwetsbaarheid, volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest creëert.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij citeert uit het AIDA rapport van 2018 waarin onder andere wordt vermeld dat de grootste problemen die Dublin-terugkeerders bij een overname of terugname naar Italië ondervinden betrekking hebben op de opvangcondities en de toegang tot de asielprocedure, waarbij verwezen wordt naar de registratie. Echter stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, behalve het feit dat vooraf niet wordt aangegeven welke Questura verantwoordelijk is en zij niet zal begeleid worden naar de verantwoordelijke Questura, geen elementen aanhaalt of paragrafen over registratie uit het voornoemde AIDA rapport citeert in het verzoekschrift waaruit zou blijken dat er omwille van de registratie systematische problemen zijn met de toegang tot de asielprocedure voor Dublin-terugkeerders.

De verzoekende partij citeert vervolgens nog uitgebreid paragrafen uit rapporten van Human Rights Watch, US Departement of State, Artsen zonder Grenzen en Amnesty International zonder deze op zijn eigen situatie te betrekken. In die zin merkt de Raad op dat de vaststellingen met betrekking tot hotspots, de leefomstandigheden van erkende vluchtelingen en economische migranten of de verwijdering van afgewezen asielzoekers geen betrekking hebben op de situatie van de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder en dus *in casu* niet dienstig zijn.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht met haar betoog dan ook niet aan dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, een risico lopen te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.5.2. De verzoekende partij klaagt verder de opvangomstandigheden in Italië aan. Zij wijst op de ‘afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden’, op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en er geen waarborgen kunnen gegeven worden voor een menswaardig bestaan en er obstakels zijn voor het verkrijgen van medische zorgen. Zij meent dat gelet op de gewijzigde politieke situatie in Italië en de wetwijzigingen die met het Salvini-decreet sedert 5 oktober 2018 in werking zijn getreden, informatie van 2016 niet langer pertinent is, dat de verwerende partij minstens rekening had moeten houden met het Salvini-decreet. Zij citeert uit het AIDA-rapport waarbij er op wordt gewezen dat de grootste problemen die Dublin-terugkeerders bij een overname of terugname naar Italië ondervinden betrekking hebben op de opvangcondities, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen. In het rapport wordt er voorts op gewezen dat geen van de in 2016 ondervraagde Dublin-terugkeerders toegang hadden tot het SPRAR-netwerk, maar gehuisvest werden in accommodaties die niet geschikt waren voor families met kinderen, dat zij niet voorzien werden van voldoende informatie over de procedure waardoor door de onderzoekers besloten werd dat de manier waarop families en personen met speciale behoeften opgevangen worden in Italië arbitrair is en dat dergelijke personen een risico lopen op schending van hun mensenrechten, dat deze bevindingen geldig blijven ook voor 2017. Ten slotte wordt in het citaat uit het AIDA rapport van 2018 gesteld dat in een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018 wordt gedocumenteerd dat er een verhoging is van Dublin-terugkeerders onder de daklozen in Rome die geen onmiddellijke en automatische toegang hebben tot het opvangsysteem. De verzoekende partij betoogt dat rekening dient gehouden te worden met de recente wijzigingen van het Salvini-decreet, waaruit blijkt – volgens een artikel van 12 december 2018 van de “Danish Refugee Council and Swiss Refugee Council” – dat asielzoekers, behalve niet begeleide minderjarigen, geen toegang meer hebben tot het SPRAR opvangsysteem, dat het UNHCR bezorgd is over de negatieve impact van deze maatregelen op het Italiaanse opvang- en asielsysteem en dat er gevolgen zijn voor de toegang tot de Italiaanse gezondheidszorg en dat het ‘humanitarian residence permit’ wordt afgeschaft ten voordele van een nieuw verblijfsmachtiging in uitzonderlijke gevallen. De verzoekende partij benadrukt dat uit het rapport ook blijkt dat ook de Commissioner for Human Rights haar bezorgdheden heeft kenbaar gemaakt. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij in het licht van deze wijzigingen diende te onderzoeken wat de gevolgen zijn van dit decreet voor kwetsbare asielzoekers die niet meer in de SPRAR locaties terecht kunnen, daar deze, volgens rapporten, ervoor wel bedoeld waren voor kwetsbare asielzoekers. De verzoekende partij meent een reëel risico te lopen geen gepaste

opvangmogelijkheden te vinden. Zij meent dat in Italië geen medische en psychologische zorgen worden aangeboden. De verzoekende partij citeert vervolgens nog uit rapporten van Human Rights Watch, US Departement of State, Artsen zonder Grenzen en Amnesty International, doch zonder verdere toelichting. Zij meent enkel dat hieruit structurele tekortkomingen blijken betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen.

3.2.2.5.2.1. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het grootste probleem waarmee "*Dublin-terugkeerders*" te maken krijgen verband houdt met de opvangomstandigheden, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen (pagina 48).

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het EHRM bevestigde eind 2015 nog dat de algemene en structurele opvangsituatie voor asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 en 2018 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27; EHRM 15 mei 2018, nr. 6781/16, H. e.a. v. Zwitserland: "*The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country*").

Uit de bestreden beslissing blijkt dat voor wat betreft de opvangsituatie van Dublin-terugkeerders de verwerende partij zich eveneens baseert op het recente AIDA rapport van 2018, maar ook verwijst naar het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. De verwerende partij stelt dat uit deze rapporten niet zonder meer en automatisch blijkt dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Nergens in deze rapporten wordt vermeld dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er verder opdat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het UNHCR stelt de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen.

De verzoekende partij citeert uittreksels van de pagina's 48 en 49 van het AIDA rapport, maar de Raad stelt vast dat deze uittreksels handelen over Dublin-terugkeerders die niet werden gehuisvest in opvangcentra die specifiek geschikt zijn voor gezinnen met kinderen en dus geen betrekking hebben op de eigen situatie van de verzoekende partij als alleenstaande meerderjarige jongeman zonder kinderen.

Wat betreft de vermelding in het AIDA rapport dat in een rapport van februari 2018 van Artsen zonder Grenzen wordt gedocumenteerd dat er meer "Dublin-terugkeerders" aangetroffen worden binnen de populatie dakloze personen in Rome die geen onmiddellijke en automatische toegang hebben tot het opvangsysteem, merkt de Raad op dat in het rapport niet nader wordt geduïd in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden, noch waarom deze personen geen toegang kregen tot de opvangstructuren.

De verzoekende partij citeert vervolgens nog uitgebreid paragrafen uit rapporten van Human Rights Watch, US Departement of State, Artsen zonder Grenzen en Amnesty International zonder deze op haar eigen situatie te betrekken. In die zin merkt de Raad op dat de vaststellingen met betrekking tot hotspots, de leefomstandigheden van erkende vluchtelingen en economische migranten of de verwijdering van afgewezen asielzoekers geen betrekking hebben op de situatie van de verzoekende

partij als Dublin-terugkeerder en dus *in casu* niet dienstig zijn. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar vaststellingen met betrekking tot problemen van medische en psychologische zorgen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij nood heeft aan medische zorgen, noch aan psychologische zorgen en dat zij geenszins aannemelijk maakt dat er in haar hoofde sprake is van een bijkomende of extreme kwetsbaarheid, zoals reeds werd uiteengezet.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzetting van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat Dublin-terugkeerders automatisch en structureel verstoken blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze de conclusies van verwerende partij, die worden getrokken uit het AIDA-rapport 2018 en het OSAR rapport van 2016, betwist of weerlegt. Uit deze rapporten blijkt dat er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, maar niet dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen. Uit het AIDA rapport blijkt verder dat Italië grote inspanningen deed, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig werden uitgebreid.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat de Italiaanse instanties in een recente circulaire van 8 januari 2019 bevestigd hebben dat personen die onder de Dublin III-Verordening worden overgedragen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekende partij zullen worden gegarandeerd. Daarnaast, en in zoverre de verzoekende partij betoogt dat de opvangstructuren worden overspoeld, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erop gewezen heeft dat, volgens de UNHCR *“Italy weekly snapshot”* van 30 december 2018, in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017, waar sprake was van 119.249 personen, zodat er dan ook op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Ook voormelde overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de opvangvoorzieningen in Italië, en die gebaseerd zijn op uitermate recente bronnen, worden door de verzoekende partij niet betwist.

3.2.2.5.2.2. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij rekening moet houden het Salvini-decreet dat sedert 5 oktober 2018 in werking is getreden. De Raad stelt echter vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden en hieromtrent uitdrukkelijk heeft gemotiveerd wat volgt:

“Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet” werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en de Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verschillende ngo’s en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.”

Vooreerst stel de Raad vast dat het schorsingsarrest nr. 214 701 van de Raad van 4 januari 2019 waaruit de verzoekende partij uitgebreid citeert, betrekking had op een overdrachtsbesluit waarin noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier bleek dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing enigszins rekening had gehouden met de wetswijzigingen en de gevolgen ervan voor de CAS-opvangvoorzieningen.

Thans heeft de verwerende partij wel uitgebreid gemotiveerd over dit decreet. Zij stipt aan dat dit decreet als gevolg heeft dat de verzoekende partij na haar overdracht aan Italië niet langer in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra wordt opgevangen, dat de verzoekende partij zal worden opgevangen in een structuur buiten het SPRAR-netwerk niet betekent dat zij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven, dat de Italiaanse instanties in een recente circulaire van 8 januari 2019 bevestigd hebben dat personen die onder de Dublin III-Verordening worden overgedragen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekende partij zullen worden gegarandeerd. Zij vervolgt dat indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, benadrukt wordt dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017, waar sprake was van 119.249 personen, zodat er dan ook op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen, dat in de toekomst ten gevolge van bovenvermeld decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht niet impliceert dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Bijgevolg heeft de verwerende partij *prima facie* in dit overdrachtsbesluit wel rekening gehouden met de gewijzigde politieke situatie en meer in het bijzonder met de inwerkingtreding van het Salvini-decreet.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij in het licht van de wijzigingen diende te onderzoeken wat de gevolgen zijn van dit decreet voor kwetsbare asielzoekers die niet meer in de SPRAR locaties terecht kunnen, daar deze, volgens rapporten, ervoor wel bedoeld waren voor kwetsbare asielzoekers, kan zij geenszins gevolgd worden, nu zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt (zie *supra*) dat er in haar hoofde sprake is van een bijkomende of extreme kwetsbaarheid.

De verzoekende partij maak ook melding van het UNHCR en de Commissioner for Human Rights die bezorgdheden hebben uitgedrukt over de negatieve impact van de maatregelen voorzien door het Salvini-decreet op de Italiaanse opvangvoorzieningen en de asielprocedure, doch laat na toe te lichten waaruit de negatieve impact van de maatregelen voorzien door het Salvini-decreet op de Italiaanse opvangvoorzieningen en de asielprocedure zou bestaan. Door het enkel erop wijzen dat het UNHCR en de Commissioner for Human Rights bezorgdheden hebben uitgedrukt, maakt de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen in de Italiaanse opvangvoorzieningen en de asielprocedure ten gevolge van het Salvini-decreet. Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat niet kan voorbijgegaan worden aan de aanzienlijke daling van het aantal beschermingsverzoeken in 2018.

In zoverre uit het door de verzoekende partij geciteerde artikel van 12 december 2018 van de “*Danish Refugee Council and Swiss Refugee Council*” bezorgdheden blijken over de gevolgen van het Salvini-decreet op de toegang tot de gezondheidszorg in Italië voor asielzoekers, wijst de Raad erop dat uit het artikel blijkt dat asielzoekers toegang zullen hebben tot de gezondheidszorg voorzien in de opvangcentra. De verzoekende partij, die zich beperkt tot het citeren van voormeld artikel, toont aldus geenszins aan asielzoekers na het inwerking treden van het Salvini-decreet verstoken blijven van medische zorgen.

Daarnaast toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan op welke wijze het feit dat in Italië ten gevolge van het Salvini-decreet het ‘humanitarian residence permit’ wordt afgeschaft ten voordele van een nieuw verblijfsmachtiging in uitzonderlijke gevallen, er toe leidt dat er sprake zou zijn van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen.

3.2.2.5.3. De verzoekende partij kan op het eerste zicht niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij een begin van bewijs aanbrengt dat zij bij een verwijdering naar Italië het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM gelet op het gegeven

dat de opvangstructuur van het land overspoeld wordt en geen waarborgen kunnen gegeven worden voor een menswaardig bestaan, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

De verzoekende partij heeft in beginsel toegang tot opvang en een behandeling van haar beschermingsverzoek en er zijn geen aanwijzingen dat zij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Het gegeven dat dat Italiaanse overheden stilzwijgend hebben ingestemd met haar terugname, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

3.2.2.6. Betreffende de verwijzing naar arresten van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak.

3.2.2.7. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verwerende partij wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat deze conclusies op grond van de informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zouden zijn.

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten verder elementen die erop wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.8. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER